

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 181.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365849632/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

uforskammet Mine. De unge Herrer satte sig endelig svinglende til Hest og fore i Firspring bort fra Gjestgiverstedet, hvor man endnu længe saac forbausede efter dem og meente, de dog nok maatte være et Slags Prindsen, der sloge sig løs som gale Svirebrødre.

Efter en halv Times vilé Gallopede, nærmede de sig Agent Falks Lyststed. Valman vilde strax derind og frie til Frøkenen.

»Opsæt det heller til imorgen, Kammerat!» – sagde Mathis – »Den nye Aandens Kirke, jeg har aabnet dig idag, betragtes jo endnu af den blinde Menneskeslægt kun som en Kippe eller Krostue. Den Tid er endnu ikke kommen, da Æthet-Aandens sande livsfriske Profeter æres og ere velkomne Svigersønner i de rige Phiisterhuse. Du er istand til at blive kaster paa Døren, som en gemeen Drukkenbolt, naar du nu vil vise dig for Frøkenen i din Herlighed, som det sande høiere Menneske, som den ætherisk opløftede Scierherre over Jammerlighedens Anstændighedslove. Kom, lad os ride forbi! du er altfor ophøiet, min Ven! til nu at nedlade dig til Phiistrenes Døttre.»

Han greb Valmans Hest i Bidslet og fik ham med Møie forbi Lyststedet, hvor Frøkenen stod i det aabne Vindue. Hun syntes med Forundring at betragte de Forbiridendes Adfærd og svinglende Bevægelser. Hun blev pludselig bleg og traadte tilbage, medens man paa Veien kunde høre Agentens Latter og Udraab: »han har, min Spæl! Hoiden!»

»Munter! Kammerat!» – raabte nu Mathis og slap Valmans Hest – »si Gallop til Porten! Jeg maa ikke lade Publicum vente paa mig i mit magiske Lonkammer. Der skal du ogsaa see din Gudinde! Ex-Greven bandte paa, hun kom bestemt, hvor nødig han saac det.»

»Er det muligt! – men Greven eller Ex-Greven, hvem var han da egentlig?» –

»Min Amanucensis og første Machinist – en forloben Skuespiller forresten, som jeg har min Ulykke med og jager paa Døren imorgen. Han vil allevegne spille den fornemme Herre og slaae Plader paa egen Haand. Jeg advarede ham i en Billet for Politiet, og han skyndte sig til Byen, for at skifte Costume.» – De loe begge og fore bort i Firspring.

Dr. Franzenius's magiske Cabinet var kommet i Ry. De høie Indgangspriser og Rygtet om det høist Usædvanlige deri havde spændt

Nysgjerrigheden. Den rige og fornemme Verden strømmede dertil. Enhver, som allerede havde seet det, satte det over Alt, hvad man hidtil havde beundret; men hvad der var besynderligt og mest ubegribeligt ved disse Konster, var, at Beretningerne om hvad man vilde have seet og fornummet, vare aldeles forskellige, medens de Fleste med en vis Hemmelighedsfuldhed yttrede sig derom og syntes enten ikke at kunne eller ikke at ville sige, hvad det egentlig var, de saa høilig havde glædet sig ved.

Om Aftenen den første Pintsedag holdt der en lang Række Vogne uden for *Hôtel Du Nord*, hvor det magiske Cabinet var at see. Blandt de mange Mennesker, der næsten spærrede Gaden, gik der en ung stædig Herre og syntes undertiden ligesom hovedsvimmel at støtte sig paa sin Sukkerrosstok. Det var Valman. Han holdt Øie med enhver Herskabsvogn, der standsede ved Hotellet, og med enhver Person, der steg af. Endelig saae han en aaben Wiernervogn, hvori der sad en aldrende Herre og en ung Dame. De steg ud og gik ind i Hotellet. Det var Agenten og hans Datter. Han fulgte dem i kort Frastand med sin Billet i Haanden, for at sikre sig en Plads i deres Nærhed.

Ved Indgangen til den store Sal stod der en tilsyneladende Automat med et Voxansigt og klædt som en østerlandsk Magier; han modtog mekanisk Billetterne og stak dem i sin Lomme, medens han hvergang nikkede. Bag de døde Glasøine syntes der dog at udstirre et Par levende Øine, og de Fleste, der saae ham i Øinene, følte sig uhyggeligt tilmode derved. Agenten afleverede sin og sin Datters Billetter til Dukken og gav ikke videre Agt paa dens Mekanisme, men Amalia, som havde seet den i Øinene, gav et lille Skrig fra sig, idet hun greb sin Fader fast om Armen – »Greven» – hviskede hun – »det var hans fæle Øine.»

»Ei, Ei!» – sagde Agenten hoit og loc, idet han hilsede Automaten – »Skal Deres Høivelbaarenhed selv have Uleilighed at tage mod Billetterne?«

Valman, som nu ogsaa havde afleveret sin Billet, gav ikke Agt paa Automaten, men maatte skynde sig for at faae den Plads blandt Tilskuerne, som han ønskede. Det var en næsten aldeles mørk Sal, man traadte ind i. Den oplystes kun af en eneste mat Maaneskinslampe under Loftet. Det lykkedes Valman at faae Plads umiddelbart bag ved den Stol, hvorpaa Frøken Falk havde taget Sæde. Han saae kun hendes Ryg og den deilige Nakke; men han hørte og kjendte hendes Stem-